

Man maatte indrømme, at hun havde holdt sig udmærket. Hendes Holdning var lige udfordrende rank, de pragtfulde, graablaa Øjne havde intet mistet af deres Glans, — ja hun var endog bleven lidt fyldig med Aarene og svagt rødmosset og en Smule koket... syntes kort sagt at befinde sig i den Efterblomstring, som forundes visse Kvinder i Slutningen af Tyverne, naar der paa dette Tidspunkt hænder dem noget afgørende.

„Ja, naar ikke den Forklaring tilfredsstiller Dem,“ — vedblev Pateren, vendt mod Fru Betty — „saa maa jeg jo se at finde en anden. Jeg vil da sige, at ogsaa jeg — ligesom vor Veninde, Frk. Tønnesen — har faaet en af Hovedstadens berømte Medicinmænd til at udstede Attest for, at mine Nerver trænger til længere Tids Hvile og Pleje. Og hvor skulde de vel kunne finde dette bedre end her i „Hotel Kattegat“, der i sin elskelige Ukunstlethed synes mig et sandt Mønster paa et Forbedringshus — hm! — for Nerver. Jeg hører iøvrigt, at det er Dem, Frue, hvem vi er Tak skyldige for Opdagelsen af denne i Sandhed fredelige Plet.“

„Nej, det er det dog ikke. Det var min Broder, der fik den Ide.“

„Ja, Ære den, som æres bør,“ sagde Frk. Ragnhild med en Bøjning hen imod Emanuel. „De kan tro, Hr. Pastor Hansted, at jeg allerede har storvelsignet Dem nogle Gange . . . især den første Aften, da jeg fandt en Mus i min Seng. Jeg haaber, det ringede med Stormklokker for Deres Øren dengang.“

Emanuel foer let sammen ved hendes Tiltale, — hans Øjne havde agtpaagivende vandret frem og tilbage imellem Pateren og Frk. Ragnhild, mens disse udfægtede deres lille kammeratlige Skærmydsel. Men han fattede sig hurtigt og mødte hendes overmodige Øjekast med et fast Blik.

„De synes rent at glemme, Frk. Tønnesen,“ — sagde han fuldkommen behersket — „at da jeg valgte